

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΛΕΜΠΡΕΝ

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

13 26 Αυγούστου 1502, ενώ ο ήλιος έλαμπε φλογερός στον μεσημεριάντικο ουρανό, ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΒ΄, ακολουθούμενος από τὸ ἀνόθος τῶν ἀξιωματικῶν του, ἔμπαινε θριαμβευτικά ὡς ἐλευθερωτῆς τῆς Γένοιας, ἡ ὁποία εἶχε ζητήσει τὴν ἐπέμβασίν του γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία της ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Ἡ πῶ ὠραίες γυναῖκες τῆς πόλεως φόρεσαν τὰ καλύτερα ρούχα τους, στολιστικαν ὄσο περισσότερο μπορούσανε καὶ πήγανε νὰ προὔπαιθουσιν τὸ νικητὴ βασιλεῖα. Ἦξεραν ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ προτίμησι πρὸς τὰ γυναῖκες ἀκόμη κί ἤθελαν, μὲ τὴν παρουσία τους, νὰ τὸν κάνουν νὰ μὴ νοσταλγίσῃ τις ὠραίες δέσποινες τῆς Γαλλίας.

Τρία ὀλόκληρα μερόνυχτα βῆσαν ἡ τελετὴ καὶ τὰ πανηγύρια ποὺ ἔγιναν μὲ τὴ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, γιὰ νὰ ἑορτασθῇ ἡ εἰσοδὸς τοῦ βασιλέως στὴ Γένοια. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς πόλεως παρήλασαν μπρὸς ἀπὸ τὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ τὸν ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους, ἄλλες μὲ λουλουδιὰ, ἄλλες μὲ τραγούδια καὶ ἄλλες μὲ τρυφερὰ ἀγκυλιάσματα καὶ μὲ ἀκόμα τρυφερότερα φιλιὰ... Ὁ φιληδόνος Λουδοβίκος κολυμποῦσε σ' ἕνα ὄκεανὸ εὐτυχίας. Ποτὲ δὲν θὰ φανταζότανε ὅτι θὰ εὕρισκε τὸν Γένοια τόσο θερμὴ ὑπόδοχη καὶ γυναῖκες τόσο περιποιητικῆς...

Ὡστόσο, κάτι τοῦ ἔλειπε, γιὰ νὰ εἶνε ἀπόλυτα εὐχαριστημένος. Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν τόσο ἀπροσδιόριστο, ὥστε ἔ- κανε καὶ τὸν ἴδιο νὰ παραξενεύεται μὲ τὴν ψυχολογικὴ του κατάσταση...

Θὰ σὰς ἐξηγήσουμε ἀμέσως τί συνέβαινε στὸν βασιλεῖα.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε προσέξει ὅτι μιὰ γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔκανε μὲ τὴ λάμψι τῆς καλλονῆς της νὰ παμπῶνῃ ἡ ὀμορφιά ὄλων τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Γένοιας, τοῦ ἔρριχνε, κάθε φορὰ ποὺ βρισκότανε μπροστὰ του, βλέμματα παράξενα, βλέμματα ποὺ σκόρπιζαν μιὰ ἀσυνήθιστη ταραχὴ στὴν καρδιά του. Ὁ βασιλεὺς σκέφτηκε πολλές φορὲς νὰ τὴν πλησιάσῃ, ν' ἀστειευθῇ μαζὺ της— καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ ἀκόμα, θέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν παρεγγούσε. Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε στὴ στάσι της κάτι τὸ ἀγέρωχο καὶ τὸ σοβαρὸ, ποὺ προειδοποιούσε τὸν βασιλεῖα ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν μεταχειριστῇ ὅπως τις ἄλλες γυναῖκες...

Μὲ δυὸ λόγια, ὁ Λουδοβίκος, ποὺ ἦταν μαθημένος νὰ θεωρῇ τὴς γυναῖκες παιχνιδία στὰ χέρια του καὶ σὶς στιγμιαίες ἰδιοτροπίες, ἔνοιωσε μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀγνωστὴ μιὰ ταραχὴ ποὺ δὲν τὴν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ ὡς τότε.

Μιὰ μέρα, ὁ Λουδοβίκος ἔμαθε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ λεγότανε Τομαζίνα Σπινόλα καὶ ὅτι ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τις ἔνδοξες οἰκογένειες τοῦ τόπου. Ὁ βασιλεὺς ζήτησε συμπληρωματικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ διαγωγή της Τομαζίνας.

—Ἐνε ὄχι μονάχα ἡ ὠραϊότερη, ἀλλὰ καὶ ἡ πῶ ἑνάρετη γυναῖκα τῆς Γένοιας! τοῦ ἀποκρίθηκαν.

—Κρίμα! ψιθύρισε ὁ Λουδοβίκος, κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του.

Ἐνα βράδυ, κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς χοροῦ ποὺ ἔδωσε κίποιος εὐγενῆς τῆς Γένοιας πρὸς τιμὴν του, ὁ βασιλεὺς κατέθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, δλομόναχος στὸ πάρκο, ποὺ φωτιζότανε ὑποβλητικὰ ἀπὸ βενετσιάνικα φανάρια, τοποθετημένα ἀνάμεσα σὶς φυλλωσιές τῶν δένδρων. Τ' ἀστεῖα ἔλαμπαν στὸ θαυόχρωμο μανδύα τοῦ ουρανοῦ θόλου. Βαθειὰ, μυστηριακὴ σιωπὴ ἦταν ἀπλωμένη στὶς δεινροστοιχίες.

Ξαφνικὰ, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς προχωροῦσε ἀφηρημένος, παρουσιάστηκε μπροστὰ του ἡ Τομαζίνα Σπινόλα.

Ὁ Λουδοβίκος κοντοστάθηκε. Ἡ καρδιά του ἀρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ...

Ἡ Τομαζίνα ὑποκλίθηκε μὲ χάρι μπροστὰ του. Ὁ βασιλεὺς, παρὼντας θάρρος ἀπὸ τὴ σιγὴ καὶ τὴν ἐσθμιά ποὺ τοὺς περιτριγύριζαν, πλησίασε τὴ δέσποινα, τῆς φίλησε μὲ σεσασμὸ τὸ χερί καὶ τὴν ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνησι:

—Μοὺ ἐπιτρέπεις, ὠραία μου δέσποινα, νὰ γίνω ἱππότης σου γιὰ λίγες στιγμὲς;

—Μεγάλῃ μου τιμῇ, Μεγαλειότατε! ἀποκρίθηκε ἡ Σπινόλα,

χαμηλώνοντας τὰ μάτια της. —Πρέπει τώρα νὰ σοὺ ὁμολογήω ὅτι ἀπὸ καιρὸ ἔχω προσέξει τὴν ὀμορφιά σου...

—Καὶ αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλῃ τιμῇ γιὰ μένα, τὴν ταπεινὴ καὶ τὴν ἀνάξια...

—Ὡ! μὴ τὸ ἐλες αὐτὸ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Λουδοβίκος. Σὲ πρόσεξα, γιὰτί ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ σὲ προσέξω... Μονάχα ὁ τυφλὸς δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὸν ἥλιο... Ἐγὼ, ὅμως, ἔχω καλὰ μάτια, δόξα σοὶ ὁ θεὸς!... Τὸ μόνο ποὺ μοὺ λείπει, εἶνε ἡ ἱκανότης νὰ ἐκφράσω μὲ λόγια τὴν ταραχὴ ποὺ προξένησες στὴν καρδιά μου...

Τὰ μάτια τῆς Τομαζίνας ἔλαμψαν μὲ σὸ μωσκοκόταδο... Καὶ τοῦ φάνηκε τότε τοῦ Λουδοβίκου ὅτι δυὸ ἄστρα κατέβηκαν στὴ γῆ ἀπὸ τὸν ουρανό...

—Τὰ λόγια σὰς αὐτὰ, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε, τέλος, ἡ Τομαζίνα, μοὺ προξενοῦν μιὰ χαρὰ τόσο μεγάλῃ, ὥστε δὲν ἔξρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω... Τὰ μαζεύω, ὅμως, σὰν δροστικίδες, γιὰ νὰ τὰ φιλᾶω σὰν μαργαριτάρια στὸ βᾶθος τῆς καρδιάς μου...

—Μ' ἀγαπᾷς, λοιπόν; φώναξε ὁ Λουδοβίκος.

—Εἶσθε ὁ κύριος καὶ βασιλεὺς μου...

Ὁ Λουδοβίκος ἐσφιξε πῶ δυνατὰ τὸ χερί τῆς Τομαζίνας. —Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τῆ δεινροστοιχία καὶ κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα τοῦ ουρανοῦ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς βασιλεὺς!... ψιθύρισε. Ὑπάρχει μονάχα ἕνας ἄνθρωπος ἐρωτευμένος, ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ποὺ παρακαλεῖ τὴ δέσποινα τῶν λογισμῶν του νὰ τὸν λυτῶθῃ καὶ νὰ τοῦ ἀναποδώσῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του.

Ἡ Τομαζίνα ἔμεινε λίγο σιωπηλὴ. Μιὰ ἔκφρασις πόνου εἶχε ἀπλωθῇ στὰ ὄφρακα χαρακτηριστικὰ της. Καί, ἔαφνικὰ, ἀρπάξε νὰ τὰ δυὸ χέρια τοῦ βασιλέως, τὰ ἔσφιξε μὲ δύναμη στὸ στήθος της καὶ τραύλισε:

—Σὰς ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ, Μεγαλειότατε!... Σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὰς εἶδα... Μὰ δὲν πρέπει νὰ ἐλλίπιζε τίποτα ἀπὸ μένα!... Ἐσεῖς εἶστε βασιλεὺς... Σὲ λίγο θὰ ξαναγυρίσετε στὴν Ἀδλία σὰς, στὴ Γαλλία, καὶ θὰ μὲ λημονήσετε... Ὡστόσο, γιὰ νὰ διατηρήσω μὲ φεαυγῆ ἀνάμνησι τῆς ἀγάψης σας, θέλω σὰς ζητήσω μιὰ χάρη...

—Λέγε, Τομαζίνα, λέγε!... ἀποκρίθηκε ὁ Λουδοβίκος, μὲ μάτια δακρυομένα.

—Θέλετε νὰ γίνετε ἱππότης μου, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου μας; Ἡ φιληθόμε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ ὁ καθένας μὰς θὰ κἀν ἀπὸ μένα τοῦ ὄρκου ν' ἀνήκῃ στὸν ἄλλον σ' ἄλη του καὶ τῆ ζωῆ... Ὄπου νὰ κλεισῇ τὰ μάτια του καὶ νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴ του...

—Τίποτα περισσότερο δὲν πρέπει νὰ ἐλλίπω; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Λουδοβίκος.

—Τίποτα περισσότερο, Μεγαλειότατε!...

Ὁ βασιλεὺς κατὰλαβε ὅτι χαμένοι θὰ πήγαιναν οἱ κόποι του, ἂν προσπαθοῦσε νὰ μεταπέσῃ τὴν Τομαζίνα Σπινόλα.

Ἐσφιξε τὴ θελκτικὴ γυναῖκα στὴν ἀγκυάλια του καὶ τὰ χεῖλη του ἐνάθησε:

—Ἐνα φίλι ποὺ ἐπεσφράγιζε τὸν ὄρκου τους...

Ἀπὸ τῆ στιγμὴ ἐκείνη, ἀνῆκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον...

Ὁ βασιλεὺς δὲν μπορούσε, θέβαια, νὰ μείνῃ παντοτεινὰ στὴ Γένοια. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀναγκάστηκε νὰ γυκαταλείψῃ τὴν πόλι αὐτὴ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πρωτεύουσα του, στὴν ὁποία τὸν καλοῦσανε σοβαρὲς κρατικὲς ὑποθέσεις.

Πρὶν φύγει, ἐπέσβεσε στὴν Τομαζίνα Σπινόλα τὴν ὑπόσχεσι του ὅτι θὰ τὴν θυμότανε ὡς τὴν τελευταία του ποῆ. Τὸν ἴδιο ὄρκου τοῦ ἑανάκανε καὶ ἡ φίλη του.

Καὶ ἡ Τομαζίνα κράτησε τὸ λόγο της. Δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ νὰ συλλογιζεται τὸν ἱππότη της... Πολλοὶ ἄνδρες τὴν ζητήσαν σὲ γάμο. Ἐκείνη, ὅμως, ἀρνήθηκε τὶς προτάσεις ὄλων, γιὰ νὰ μὴ ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε στὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας...

Πέρασαν τρία χρόνια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Σπινόλα εἶχανε τακτικὴ ἀλληλογραφία. Μιὰ μέρα, ὅμως, ὁ βασιλεὺς ἔπεσε βαρεῖα ἀρρωστος—γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του.

Ὅταν ἡ Σπινόλα ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της ἱπ-

Ὁ Λουδοβίκος 12ος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

04-7	7%	12530	14%	7
180		539	25	34
6423		92	29	104
22	7%			
14				

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

-ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Είμεθα απόλυτως βέβαιοι ότι θα επικρατήσουν πλέον δικαία, πλέον λογικά και πλέον φρόνιμοι σκέψεις εν τῷ ὑποურγείῳ τῶν Οικονομικῶν καὶ τῆ Κυβερνήσει, σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀδικου, σκληρῆς καὶ ἀπαθροῦ πωρολογικῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν ἐπαγγελματιῶν, τῆς μὴ βασιζομένης οὐτε ἐπὶ τῆς λογικῆς, οὐτε καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ἡ φορολογικὴ ἀνακατάταξις τῶν ἐπαγγελματιῶν, τῶν βιοτεχνῶν καὶ τῶν ἐμπόρων, εἰς μίαν περίοδον οἰκονομικοῦ μαρσαμοῦ καὶ δυσπραγίας, ὡς ἡ σημερινή, εἰς περίοδον καθ' ἣν αἱ ἐπιχειρήσεις αὐταὶ διέρχονται ἡμέρας κρίσεως, αἰμορροῦν καὶ ἀγωνίζονται τὸν ὑστατον τραγικῶτα ἀγῶνα συντηρήσεως, θέλει ἐπιφέρει μοιραίας τὴν τελείαν καταστροφὴν τῶν, τὴν οἰκτοῦν κατάρρουσίν τῶν. Καταρρέουσαι δὲ αἰ δεινὰς ἀγωνίζομεναι σήμερον ἐπιχειρήσεις αὐταὶ ὑπὸ τὰ νέα ἀθάστατα φορολογικὰ βάρη, θὰ συμπαρασύρουν εἰς τὴν κατάρρουσιν τὸν χιλιάδας ἀτόμων, χιλιάδας ψυχῶν, ποὺ ἀποκοῦν καὶ συντηροῦνται ἐξ αὐτῶν.

Ἡ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐποούλωσις τῶν πληγῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ, δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμος καὶ λογικὴ. Εἴμεθα δὲ ἀπόλυτως πεπεισμένοι ὅτι τόσο ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οικονομικῶν, ὅσον καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργός, θέλον κατανοήσει ἐγκαίρως τὸ σφαλῆρον καὶ ἐπικίνδυνον μίαν τοιαύτη ἐνεργείαν καὶ θέλον ἀναζητήσει ἀλλαγὰχ τὴν πλήρως τῶν ἐλλειμμάτων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς—καὶ λέγοντας τοῦτο δὲν ὑπερβάλλομεν διόλου τὰ πράγματα—διατελεῖ σήμερον ἀνάστατος, ἐπὶ τῆ πληροφῶριᾳ τοῦ ἀδίκου καὶ παραλόγου φορολογικοῦ αὐτοῦ μέτρου. Ἐπαγγελματίαι, βιοτέχναι καὶ ἐμποροὶ εὐρίσκονται ἐν ἀπογνώσει. Ἀπέναντι δλων αὐτῶν, αἱ ὑποχρεώσεις τῆς Κυβερνήσεως εἶνε ἀσφείς καὶ ἀναπόφευκτοι καὶ θὰ ἦτο συνεπῆς ἀσυχῶρητον νὰ ἐπιβαρυνθοῦν μὲ νέας φορολογίας, καθ' ἣν πτιμὴν ἀνέμενον ἀπὸ τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν οἰκονομικῶς ἄμεσον καὶ ἔμμεσον ἀνακούφισιν.

Τὸ νὰ προλαβῆται τὴ ἕνα κακόν, δι' ἑτέρου, χειροτέου καὶ δεινότερου τοῦ πρώτου, δὲν εἶνε καθόλου λογικόν καὶ φρόνιμον. Θὰ τὸ κατανοήσῃ αὐτό, εἴμεθα βέβαιοι, ἐγκαίρως ἡ Κυβερνήσις καὶ θ' ἀποκαταρῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀτυγῶν ἐπαγγελματιῶν τὴν Δαμόκλειον σπάθην τῆς φορολογικῆς τῶν ἀνακατατάξεως, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἀπαγοχ νὰ νεκρωθῇ ἡ ἀγορά, νὰ περιπέσει εἰς μαρσαμόν τὸ ἐμπόριον, νὰ κλείσου παντεῖα βιοτεχνικὰ ἐπιχειρήσεις, νὰ ρισθοῦν—τὸ ἐπαναλαυθῶν μὲν—εἰς τοὺς δολιχοὺς νιλιάδες οἰκονομικῶν, αἰτινες ἀποκοῦν ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτὰς!...

Ἐν ὀνόματι τῆς κοινῆς λογικῆς, κ. Πρωθυπουργέ, κ. Ὑπουργέ τῶν Οικονομικῶν, μὴ χωρήσετε περαιτέρω εἰς τὸ ἀπονευρημένον αὐτὸ λάθος, εἰς τὸ ὅποιον οὐκ παρῶσαί—τὸ δεχόμεθα ἔστο—ἡ ἀθλιότης τῶν κρατικῶν οἰκονομικῶν!...

-Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἐπὶ τῆς πληθῶρα πολυχῶν καὶ χωρίων στὸν τόπο μας, τὰ ὁποία ὑπόφερον, διότι π. χ. γύρω ἡ μῆσα στὰ χωρία σχηματίζονται μικρὰ ἔθνη, ἀπὸ τὰ ὁποία προέρχονται ἐλῶδεις πυρετοὶ ποὺ βασιάζουν τοὺς κατοικοὺς καὶ ἐλαττώνουν τὴν ἰκανότητά τους πρὸς ἔργασιν. Ἄλλα πάλιν ὑπόφερον, γιὰτὶ δὲν ἔχουν καλὸ νερὸ πόσιμο καὶ πρέπει νὰ τὸ μεταφέρου ἀπὸ μακριά, κ' ἄλλα, διότι οἱ δρόμοι ποὺ ἔχουν εἶνε ἄθλιοι: κτλ. Γιὰ νὰ θεραπεύσου τὶς ἐλλείψεις αὐτῆς καὶ νὰ γίνουτ τὰ ἀπαιτούμενα ἔργα ἀπαιτοῦνται χρήματα, τὰ ὁποία δὲν ἔχουν αἱ κοι-

πόται, κλειστήκε σ' ἕνα δομάτιο, σκεπάζοντας καὶ τὰ παράθυρα γιὰ νὰ μὴ μῆσι οὐστὲ μιά ἀχτίδα ἡλιου, καὶ ἄρχισε νὰ κληθῶν προσφιλή τῆς νεκρό... Ἡ βρῆσις τῶν ματιῶν τὴς στέρησαν τότε μνοχα, ὅταν πέταξε καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς...

Στὴ Γένοβα, σὲ μιά ἐρήμικὴ τοποθεσία, σώζεται μέχρι σὴ μερα ὁ τάφος τῆς Τομαζίνας Σπινδολά.

Διαβάτη, γονάτιζε μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ μνημα, χορταρισμένο τώρα ἀπὸ τὸ χρόνι καὶ κάνε μιά προσευχὴ γιὰ τὴν ἀνάστασι τῆς ψυχῆς τῆς Τομαζίνας.

Ἄγαθῆσε τόσο πολὺ στὴ ζωὴ τῆς, ὥστε δὲν θὰ ῥῆκε ἡσυχία οὐτε στὸν τάφο!...

ΡΕΝΕ ΛΕΜΠΡΕΝ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία
ἐξ ὄλων τῶν Ἀθηναϊκῶν πε-
ριοδικῶν, ἐβδομαδιαίων κλπ.

νότητες, οὐτε ἀρκετὰ πλούσιοι εἶνε οἱ χωρικοὶ, ὥστε νὰ τοὺς ἐπιβάλου ἐιδικῆς τοπικῆς φορολογίας, ὅπως μὲ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ εἰσπραχθῇ κατασκευασθοῦν τὰ ἔργα. Στὶς περιστάσεις αὐτές, σ' ἄλλα σχεδὸν τὰ Κράτη, ἴδια παλαιότερα, ἀλλὰ καὶ τώρα, τὰ ἔργα αὐτὰ κατασκευάζονται ἀπὸ δλους τοὺς χωρικοὺς, οἱ ὁποιοὶ ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τὸ νόμο νὰ ἐργασθοῦν προσωπικῶς γιὰ νὰ κατασκευασθῇ τὸ ἔργο. Ἄμα μεταξὺ τῶν χωρικῶν εὐρεθοῦν μερικοὶ ποὺ δὲν θέλουτ νὰ ἐργασθοῦν προσωπικῶς, καταβάλλουν μεροκάματο, τὸ ὅποιον θὰ πληρωθοῦν ἄλλοι ποὺ θὰ ἐργασθοῦν γι' αὐτοὺς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλαττώνονται εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰ ἔξοδα τῶν ἔργων καὶ ἀποκοῦν τὰ χωρία καὶ καλοὺς ἑσωτερικοὺς δρόμους καὶ ἀποχετεύσεις καὶ ὑδρεύσεις καὶ τηλεφωνικὰς συνδέσεις καὶ ηλεκτροφωτισμοὺς καὶ γέφυρες καὶ ὑγειὰν καὶ καθαριότητα.

Ἐταὶ ἄλλα σχεδὸν τὰ χωρία στὴν Εὐρώπῃ εἶνε ὄφραϊοι συνουικμοὶ ποὺ δὲν τοὺς ἔχουν οὐτε αἱ πόλεις αἱ δικαίαι, κατορθάνουν δὲ οἱ χωρικοὶ, μὲ τὶς εὐκολίας αὐτές, νὰ ἀσχολοῦνται καὶ σὲ ἄλλες παραγωγικὰς ἐργασίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀφελούνται καὶ καλύτεροῦν τὴ ζωὴ τους. Ἄς ἐπιβίωμεν, ὅτι θὰ ἀναγνωρισθοῦν καὶ ἐδῶ τὰ ἀγαθὰ τὸν θεσμοῦ τούτου, καὶ ὅτι τὸ Κράτος θὰ φαῖν πρόθυμον νὰ ἐφαρμόσῃ μὲ τὶς τεχνικὰς ἐπιτηρείας τοῦ εὐεργετικῆ αὐτοῦ μέτρου γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου.

-Ο ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΘΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

Ὁ Αὐτόνομος Σταθιδικὸς Ὄργανισμός, ὁ ὁποῖος ἰδρύθη μόνον τὸ 1927, ἔχει μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα, τὸν σοβαρὸν προσημοῦν νὰ φέρῃ ἰσορροπία μεταξύ τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζήτησεως τῆς σταθίδος. Ἡ παραγωγή μας τῆς σταθίδος εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ζητεῖται ἀπὸ τὸ ἑξωτερικόν, ἐν λογιπὸν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Ὄργανισμός αὐτός, ἡ προσφορὰ θὰ ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἡ τιμὴ τῆς σταθίδος θὰ ἐπίπτε εἰς ἐπιπέδα ἐξευτελιστικὰ, πρὸς μεγίστην ζημίαν τῶν παραγωγῶν μας. Ὁ Αὐτόνομος Σταθιδικὸς Ὄργανισμός καθορίζει κάθε χρόνο τὸ ποσὸν τοῦ πασκακτισματοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικόν, τὸ ποσὸν διλαθῆ τῆς σταθίδος τὸ ὅποιον δὲν εἶνε ἐμπορευσῶμον, οὐδὲ ἐπιτρέπεται νὰ ἐξαχθῇ εἰς τὸ ἑξωτερικόν, ὥστε νὰ ἀπειλὴ νὰ ἐπιτρέσῃ ὑποτιμητικῶς τὸ ἄλλο ποσόν, τὸ ὅποιον ἐπιτρέπεται ἡ ἐξαγωγή. Ἡ παρακρατηθεῖσα ποσότης σταθίδος ἐπιτόπιεται νὰ καταναλωθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικόν ἡ καὶ νὰ ἐξαχθῇ διὰ νὰ διαδοθῇ εἰς νέας ἀγοράς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει ἐπιτευχθῇ κατανώλωσις τοῦ προϊόντος μας τούτου. Ἄλλος ἐπίσης σοβαρὸς προσημοῦς τοῦ Α. Σ. Ο. εἶνε ἡ διασπίσις διὰ παντός μέσου τῆς σταθίδος εἰς τὸ ἑξωτερικόν, μὲ τὸν σκοπόν νὰ αὐξήσῃ ἡ κατανώλωσις τῆς. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς διασπίσεως ἑστυμνῆς, λόγῳ τῆς πώσεως τῆς δραχμῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑστέου λόγῳ τῶν μεγίστων ἐξόδων ποὺ ἀπαιτοῦνται, δὲν ἐπιτεύχθησαν πτοηθία ἀποτελέσματα. Ἄλλο σημεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Α. Σ. Ο. προσέφερε σοβαρὰς ὑποσχέσεις εἰς τὴν ἐμποσίαν τῆς σταθίδος, εἶνε οἱ κανόνες ποὺ ἐπέβαλε πρῶτον στοὺς παραγωγούς, πῶς δηλαδὴ νὰ πωλοποιοῦνται τὰ προϊόν τους, ὥστε νὰ εἶνε εὐπόδοστον καὶ δεύτερον εἰς τοὺς ἐμπόρους, ὥστε νὰ τὸ ουσκευάζουν κατὰ τρόπον, ἡ ὁποῖος τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τοὺς κινδύνους ἀλλοιώσεων, νοθεῖαν καὶ καταστρεφῶν ποὺ υπονοῦν νὰ καταστρέψου τὴν καλὴ φήμη του. Ὅπως ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἔνοσι καθέτις τὸ ποσὺν εἰς αὐτὸ ἀπέκτησε ἀντιλήπτωρα, ὁ ὁποῖος κάθε γόνου τελειοποιεῖ καὶ συμπληροῦν τὴ δοσῆ του, ὥστε νὰ εὐρίσκειται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸν καταναλωτὴ καὶ τὰς ἀπαιτήσεις του. Ἐπιθετὸ τὸ βῆμα τοῦτο εἶνε μενάλου καὶ πολυῦλοκο, θὰ ἐπανελθομε καὶ ἄλλες φορές.

-Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Καὶ ἄλλοτε ἐλάθαμε ἀσοοῦν νὰ τονίσουμε, ὅτι ἡ χώρα μας δὲν ἔχει τεχνικὰ ἔργα, τὰ ὁποία νὰ ὑποβοηθοῦν τὴν παραγωγή. Οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἔχομε «τεχνικὸ πολιτισμὸ» σοβαρό, εἶνε α') διότι ἤμαστε ὑπόδοιοι ἐπὶ 400 χρόνια σὲ βάρβαρο κατακτητῆ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐξετέλεσε ποτὲ ἔργα στὴ χώρα μας, καὶ β') διότι γενικώτερα εἴμαστε τόπος πτωχῶς. Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ χώρα διέθεσε καὶ πόρους καὶ ἄλλα μέσα, μὲ τὰ ὁποία ἔξετέλεσε τὰ μενάλια ἀποζητητικὰ ἔργα τοῦ Ἄξιου, τοῦ Σπυριδίου καὶ τῆς Ἑλενῆσεως τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ τὰ ὁποία τὸ Κράτος μπορεῖ νὰ ὑπερφηανεῖται. Αἱ ἀνάγκα ὅμως τοῦ τόπου εἶνε τόσο πολλές, ὥστε τὰ ἔργα αὐτὰ εἶνε ἐλάχιστα. Ἄς καταβληθῇ λοιπὸν μέριμνα συνεχισέως τῶν.